

Historie je jiná, než jsme si mysleli

Říkájí nám učebnice dějepisu celou pravdu? Nebo je civilizace mnohem složitější a také starší jev, než jsme se učili?

Ztracená civilizace z doby kamenné

Víme, že v jižní Africe, konkrétně na území jižního Mozambiku a Svazijska, existovaly v době před 100 000 lety obrovské prehistorické doly a lomy. Další objevené důlní stavby pocházejí z období před 45 000 – 35 000 lety. Víme, že z těch největších někdo vytěžil více než milion kilogramů rudy. Na jiném místě našli půl milionu kamenných kopáčských nástrojů. Pro Michaela Crema jsou to pořád stopy civilizace z doby dávné, neboť on sám věří, že na Zemi žijeme už miliony let. Jen málokdo bude chtít jít s Cremem takhle daleko. Ale co anglický antropolog Richard Rudgley, který hovoří o ztracené civilizaci z doby kamenné, staré desítky tisíc let? Vychází z abnormálních důkazů, které leží roztroušené v různých muzeích světa. Rudgley říká, že „prehistorie lidstva není pouhou předehrou k historii, to spíš historie představuje pestrý a zajímavý doslov k době kamenné“. Dále tvrdí, že průzkumníci doby kamenné objevili všechny světadily, uměli počítat a měřit, prováděli lékařské zákroky včetně amputací a operací lebky a experimentovali s lišejníky a mechy jako palivem. Rudgley vyvrací některá široce zažitá přesvědčení. Například přechod k zemědělství je dnes podle většiny lidí jasnou známkou určitého stupně civilizace. Jenomže zemědělský způsob života přivodil úpadek ve fyzické stavbě člověka, jeho velikosti a délce života, a s ním se vyrojila záplava nových nemocí a poruch včetně lepry. V nedávné době na tento seznam přibyla ještě rakovina, obezita a cukrovka. Vypadá to, že prehistorie vskutku byla jakýmsi zlatým věkem, kdy lidé žili déle a mnohem méně stonali a trpěli!

Doba kamenná byla daleko pokročilejší, než jsme si mysleli, ale věda má jeden problém, přes který se nemůže přenést: písmo. Očividná nepřítomnost písma v prehistorii nutí vědu opovrhovat vším, co bylo před jeho vynalezením, bez ohledu na vědecké úspěchy té které civilizace. Naši předci možná nepsali, ale určitě uměli mluvit. A faktem je, že čím dál se vydáváme do dějin, tím méně nacházíme jazyků. Rudgley to nazývá „hledáním mateřského jazyka“. Akademikové předložili různé klasifikace a jen zřídka kdy se shodnou na svých závěrech, ale my můžeme každopádně konstatovat, že některé jazyky našich předků sahají desetitisíce let zpátky. Ono to tak musí být – jak jinak by zorganizovali tak specifické činnosti, jako je důlní těžba, před 100 000 lety? Jen se podívejte na moderní těžební průmysl. Muselo to

obnášet alespoň základní pochopení principů vědy, společenské organizace a řízení projektů, což by poukazovalo na mnohem vyspělejší „civilizaci“, než jsme ochotni našim předkům před desítkami tisíciletí přiznat. Když pak z archeologických záznamů vyplyne, že zvládli i chirurgické operace, musíme opět připustit, že historie je jiná, než jsme si mysleli.

Naši předkové se nacházeli na mnohem pokročilejším stupni vývoje. Věda se touto oblastí vůbec nechce zabývat, ale tito lidé očividně byli zdatnými astronomy. Megalitické stavby měli dokonale sladěné s nebeskými úkazy a také z jeskynních maleb je patrné, že přinejmenším znali periody měsíce a některá souhvězdí.

Tyto jeskynní malby představují hlavní důvod, proč si stále myslíme, že naši předci žili v jeskyních. Ale podmínky v jeskyních nebyly k životu. Místo toho v nich spatřujeme první – přirozené – katedrály.

Katedrály doby kamenné

Je nesporné zajímavé, že jeskynní malby byly objeveny v jejich nejhlubších zákoutích. Co naše předky nutilo, aby je malovali na tak nepřístupných místech, kde nemohly mít téměř žádnou sociální funkci? Otázka, proč vlastně předci tyhle obrazy vytvářeli, je obklopena četnými předsudky. V roce 1865 sir Edward Taylor prohlásil, že existuje spojitost mezi magií a prehistorickým uměním. Další experti, mezi nimi Breuil, je vykládali jako loveckou magii, kdy se obrazy malovaly za účelem získání magické moci nad zvířetem, které chtěli ulovit. Nakonec se tyto interpretace ukázaly jako příliš naivní. Přehled obrazů odhalil, že jen asi 15 procent zachycovaly zvířata, která nějakým způsobem figurovala při lovu.

Zopakujme si otázku: Co naše předky nutilo, aby pronikali do nejhlubších zákoutí jeskyně a tam malovali? Odpověď se pokusil najít David Lewis-Williams, který cítil, že stávající názor na tuto problematiku není postačující. Naše předky to z nějakého důvodu táhlo do nejtemnějších koutů podzemí, které napřed pečlivě prozkoumali a pak proměnili v dílnu, kde vyjadřovali své nejranější umělecké citění. Ale abychom byli přesní, nebylo to umění, nýbrž náboženské umění. Jejich umění mělo přesný účel. Lewis-Williams je přesvědčený, že jeskyně se stávaly katedrálami doby kamenné a tyto malby zachycovaly podstatu jejich náboženských představ. Výjevy v jeskyních jsou podle něj obrazy z myslí: jinými slovy vize, jaké mysl zažívala, když přebývala v jiné „realitě“. Naši předci – nebo aspoň ně-

kterí z nich – museli zažívat změněné stavy vědomí. A to je jistě velmi fascinující, podobně jako se to děje dodnes.

V prehistorických časech, tvrdí Lewis-Williams, mohly tyto vize sloužit jako základ při utváření našeho náboženství, které začíná vírou v „onen svět“ mimo dosah našich normálních, fyzických smyslů. V tomto ohledu se jeskyně staly prvními katedrálami lidského protonáboženství. Z toho samozřejmě plyne, že vrcholem snažení člověka doby kamenné byl průzkum jiných realit a vytvoření náboženství.

Lewis-Williams je pevně přesvědčený, že umělecká díla v jeskyních odrážela prožitky, které si naši předci odnášeli ze svých vizí: tajuplné linie, podivné vzory, zvířata. Vytvářejí logickou sekvenci jevů, které lidé dodnes vidají v halucinogenních stavech. Takové vzory známe z antropologických studií šamanských kultur, které rovněž užívaly halucinogenní látky pro vstup do jiné reality. Dále upozorňuje na to, že četné malby jako by vycházely přímo ze skály. Tyto malby transformují přirozený tvar skály stejným způsobem, jakým by se změnilo naše vnímání pod vlivem halucinogenních látek. Samotný akt malování se tedy rovnal přenášení vizí z onoho světa do této reality: vytváření onoho světa přímo zde, v nejhlubších zákoutích podzemí.

Mnozí antropologové hovoří o tom, že šaman na cestě do jiné reality prochází proměnou s pomocí zvířat totemické povahy. Tento tvor plní roli jeho duchovního průvodce, silového zvířete. Lidé si zvířata často vybírali pro jejich konkrétní vlastnosti – u ptáků je to například schopnost létat -, a tak můžeme říct, že důvodem zobrazování zvířat na stěnách jeskyní nebyla lovecká magie.

Stěny těchto jeskyní sloužily jako portály do jiných dimenzí. Onen svět se nacházel za nimi, nebo uvnitř těchto skal. Postavy namalované na skalních stěnách unikly z naší reality – překročily velký předěl jako šamani. Byli to prostředníci mezi naší realitou s našimi potřebami a oním světem, domovem bohů, které si tito lidé ztotožňovali se stvořiteli tohoto světa. **Jeskyně se tak stala prvním chrámem, kde vytvořili posvátný prostor pro komunikaci s božstvem.**

*Philip COPPENS v knize
TAJEMSTVÍ ZTRACENÝCH
CIVILIZACÍ*

**Nové důkazy o existenci
starodávných měst, kultur
a národů v době před naší
zaznamenanou historií.**

Vydalo ji nakladatelství Fontána,
Horní nám. č. 5, 772 00 Olomouc,
tel.: 585 221 400, www.fontana.ws.